

[Ole Bjørn Kraft.]

løse neutralitetsland ikke vil blive besat fra nogen side, eller at det ikke i en given situation vil træffe en beslutning i overensstemmelse med hele den indstilling, som det iverigt har?

Modstanderne af pagten, de, der anbefaler en isoleret neutralitetspolitik, skylder os et sandsynlighedsbevis for, at deres politik overhovedet rummer nogen mulighed, ikke i teoriens og i den politiske diskussions verden, men i realiteternes verden, i den verden, hvor menneskers liv og død afgøres, og hvor det drejer sig om de danske hjems fremtid og vor friheds fremtid. De skylder os bevis for, at denne politik overhovedet kan gennemføres.

Min opfattelse er, at en sådan våbenløs, venneløs og isoleret neutralitetspolitik, som man går ind for, vil gøre Danmark til et værgeløst bytte i det storpolitiske spil.

Vi har talt så meget om freden, fordi den ligger os alle så stærkt på sinde. Lad mig også sige et par ord om friheden. Hvordan vil friheden være stillet i en sådan situation med den våbenløse neutralitet, vor evne til at kunne yde modstand, vor frihed til at bestemme vore egne indre forhold, hvis nogen vil blande sig i dem udefra, når vi ved egen fri beslutning har vendt ryggen til de kræfter i verden, der i fremtiden ellers vil være vore støtter, og når vi ved, at der indenfor vort lands grænser vil være partier, der vil støtte kravene udefra, og så ikke finder en stat, der er rede til at forsvare og hævde sig, men finder en stat, der i en sådan situation vil være værgeløs overfor ethvert påtryk... (*Martin Nielsen*: Gentag talen fra 20. august!)... og lad mig tilføje: ikke alene vor egen frihed... (Afbrydelse)... ja, jeg forstår godt, at kommunisterne rejser sig i sæderne og begynder at tale med, det er noget, der har betydning for dem og for os alle at få disse forhold klarlagt... men altså ikke alene vor egen frihed, også andres frihed vil vi sætte på spil derved. Vi vil i så fald unddrage os vor del af pligterne til at forsvare friheden i verden og til at yde modstand mod de kræfter, der vil lægge friheden øde og vil berøve os alle de værdier, der giver livet værd og indhold.

Der er indtil i dag i den danske diskussion ikke givet noget svar på alle disse spørgsmål, men det er store og afgørende spørgsmål, både for os og for den vestlige demokratiske verden, som vi er en del af. Jeg forstår ikke, hvorledes man, når man tilråder en sådan politik, kan tage ordet solidaritet i sin mund. Et nej til atlantpagten vil betyde et dansk folk, der har givet af-

kald på at udøve afgørende indflydelse på sin egen skæbne, som vil være henvist til at sidde med hænderne i skødet og med angst i hjertet og vente på, hvilken skæbne der andre steder forberedes for vort folk. En tilslutning til Atlantpagten sætter et mål, sætter folket en opgave, som det har mulighed for at løse, vil kunne samle dets kræfter om en udsigt til, at dets indsats for sin fred og frihed ikke vil være forgæves.

Men opgaven er ikke løst med pagtens underskrivelse, tværtimod vil vi dermed gå ind i en periode, hvor der på mange områder vil blive stillet store krav til vort folk, krav til dets politiske evne til at hævde sig i samarbejde med andre, krav til at kunne forme sin egen danske udenrigspolitik, krav til dets vilje til at opfylde pagtens forpligtelser og forudsætninger. Det vil ikke være uløselige opgaver, men det er ved egne kræfter vi skal løse dem, ved at samle os om dem med beslutsomhed og målbevidsthed, og først af alt vil det jo være nødvendigt hurtigt at fastlægge hovedlinierne for vort forsvars opbygning. Jeg stoler her på de tilsagn, den højtærede forsvarsminister har givet om, at vi nu, når denne beslutning er truffet, meget hurtigt skal gå i gang med overvejelserne på dette område. Det er nemlig nødvendigt, at vi påtager os solidaritetens forpligtelser. Vi kan ikke få fordelene uden samtidig at gå ind på at tage forpligtelserne. De partier, der stemmer ja til regeringens forslag, giver dermed også tilslutning til pagtens bestemmelse i artikel 3, hvori det hedder, at de stater, der tilslutter sig, hver for sig og i fællesskab, gennem stadig og effektiv selvhjælp og gensidig hjælp skal opretholde og udvikle deres individuelle og kollektive evne til at imødegå væbnede angreb.

Der er et spørgsmål, som det vil være af betydning at få besvaret, inden denne debat slutter: Hvorledes vil stillingen til pagten være hos de partier — jeg tænker i denne forbindelse naturligvis ikke på kommunisterne; for at de vil fortsætte med alle mulige provokationer og sabotageforsøg, anser jeg for givet, men jeg tænker på de andre partier, der ikke har givet tilslutning til pagten. Det er naturligvis flertallet, der har truffet beslutningen og taget det historiske ansvar for den, men også mindretallet har et ansvar overfor fremtiden. Selvom mindretallet ikke mener, at den beslutning, vi træffer, er den rette, må det i et demokratisk samfund have en pligt til at bidrage til, når en politik er fastlagt og ikke kan ændres, da at understøtte den, så den kan nå sit mål, og ikke ved sin holdning eller agitation